

โครง อัจฉา พยาบาท และอารมณ์ที่แอบแฝง เช่น น้อยใจ ซอกซำใจ กระดากอาย เกรงกลัว เป็นต้น

นวนิยายและเรื่องสั้น มีองค์ประกอบที่สำคัญคือ มีแนวคิดที่สำคัญหรือแก่นของเรื่อง (theme) มีโครงเรื่อง (plot) ตัวละคร (character) ฉากและสถานการณ์หรืออุบัติการณ์ที่ทำให้เนื้อเรื่องดำเนินไปได้ และจุดสุดยอด (climax)

การอ่านงานเขียนประเภทเรื่องสั้นและนวนิยายผู้อ่านต้องใช้วิธีอ่านในเชิงวิเคราะห์ทั้งด้านเนื้อหา และกลวิธีที่นักประพันธ์ใช้ในการนำเสนอเรื่อง

1. การวิเคราะห์ทางด้านเนื้อหา ควรพิจารณาในประเด็นเหล่านี้ คือ

1.1 แนวคิดหรือแนวเรื่องผู้อ่านมักจะจับแนวคิดเมื่อผู้อ่านอ่านเรื่องนั้น ๆ จบไปแล้วโดยเห็นว่าอะไรคือแนวคิดสำคัญที่ผู้ประพันธ์นำไปผูกเรื่อง

1.2 โครงเรื่อง คือ เหตุการณ์หรืออุบัติการณ์ที่ตัวละครมาพบกันแล้วทำให้เกิดเหตุการณ์อื่นตาม

1.3 เนื้อเรื่อง คือ เรื่องราวที่ดำเนินไปตามพฤติกรรมต่างๆ ของตัวละคร โดยเกี่ยวข้องกับฉากหรือสถานที่ อันทำให้โครงเรื่องสมบูรณ์

1.4 ตัวละคร คือ วิเคราะห์จากลักษณะนิสัย โดยพิจารณาถึงตัวละครที่มีสำคัญต่อเนื้อเรื่อง ตัวใดทำให้เรื่องมีรสชาติดำเนิน ตัวละครแต่ละตัวมีลักษณะอย่างไร

1.5 ฉาก เป็นการบรรยายบรรยากาศของเรื่อง อาจพิจารณาเข้าเป็นเนื้อเรื่องหรือกลวิธีในการประพันธ์ก็ได้

1.6 ทศกคิหรือปรัชญาของผู้ประพันธ์ เป็นสิ่งที่จับยาก การพิจารณาอาศัยจากคำพูดของตัวละคร จากการบรรยายความรู้สึกนึกคิดของตัวละครว่าผู้แต่งมีความคิดเห็นต่อโลกและชีวิตอย่างไร

2. การวิเคราะห์ด้านกลวิธีในการเขียนที่นักประพันธ์ใช้ ผู้อ่านควรพิจารณาจากเนื้อเรื่องเกี่ยวกับการดำเนินเรื่อง การนำเสนอเรื่อง การเปิดเรื่อง การปิดเรื่อง ให้ความวิชันนั้น ๆ มีผลต่อการอ่านอย่างไร

2.1 กลวิธีการดำเนินเรื่อง อาจจะดำเนินเรื่องไปตามปฏิทินหรือย้อนเวลามาขังในปัจจุบันก็ได้ หรือดำเนินเรื่องสลับไปสลับมา จากเหตุการณ์ปัจจุบันแล้วไปยังเหตุการณ์ในอดีต

2.2 กลวิธีการนำเสนอเรื่อง ผู้ประพันธ์อาจจะใช้การบรรยายเอง หรือให้ตัวละครตัวใดตัวหนึ่งบรรยายให้ฟัง โดยใช้สรรพนามว่า “ข้าพเจ้า ผม ดิฉัน”

2.3 กลวิธีในการเปิดเรื่อง อาจเป็นการบรรยายพฤติกรรมของตัวละคร การบรรยายตัวละคร หรือเปิดเรื่องโดยการพรรณนาฉากและตัวละครหรือเปิดเรื่องโดยการสนทนา

2.4 กลวิธีในการปิดเรื่อง อาจปิดโดยการบรรยายพฤติกรรมของตัวละครปิดเรื่อง หรือโดยการแสดงแนวคิด

กระบวนการจัดการเรียนรู้

ขั้นนำเข้าสู่บทเรียน

1. ครูและนักเรียนสนทนาเรื่องเกี่ยวกับเรื่องสั้น โดยใช้คำถามต่อไปนี้
 - 1.1 นักเรียนเคยอ่านเรื่องสั้นเรื่องใดมาบ้าง
 - 1.2 นักเรียนคิดว่าเรื่องสั้นที่อ่านมีประโยชน์อย่างไร
 - 1.3 นักเรียนคิดว่าเรื่องสั้นมีลักษณะเฉพาะต่างจากงานเขียนประเภทอื่นอย่างไร
 - 1.4 นักเรียนมีวิธีในการอ่านเรื่องสั้นให้เข้าใจได้อย่างไร

ขั้นสอน

1.1 กำหนดจุดมุ่งหมาย (Preparation Stage)

- ครูแจกเรื่องสั้นเรื่องกรกวิเศษ ให้นักเรียนแต่ละคน แล้วบอกว่าวันนี้เราจะอ่านเรื่อง

สั้นและเราจะใช้วิธีตามแผนภูมิการอ่านตามวิธีพาโนรามา

- นักเรียนดูแผนภูมิการอ่านตามวิธีพาโนรามาจากแผนภูมิที่คิดไว้หน้าห้อง
- ครูให้นักเรียนดูลักษณะของบัตรข้อความที่อ่านว่าเป็นเรื่องลักษณะใด ควรอ่าน

แบบใด คล้ายกับเรื่องที่เคยอ่านมาบ้าง เพื่อกำหนดจุดประสงค์ในการอ่าน

- นักเรียนกำหนดจุดมุ่งหมายในการอ่าน

1.2 ปรับความเร็ว (Adapting rate to material)

ครูให้นักเรียนอ่านแบบผ่าน ๆ เพื่อปรับความเร็วให้สอดคล้องกับจุดประสงค์ ให้ช่วยกันจับเวลาแล้วบันทึกเวลาอ่านจริงลงบัตรบันทึก

1.3 การตั้งคำถาม (Need to pose questions)

นักเรียนช่วยกันตั้งคำถามเพื่อสืบค้นจากเรื่องที่อ่าน ครูเขียนคำถามบนกระดานที่นักเรียนตั้งช่วยกันตั้ง

2. ขั้นอ่าน

2.1 การสำรวจ (Overview)

ครูให้นักเรียนอ่านเรื่องแบบคร่าว ๆ เพื่อสำรวจข้อความสำคัญ ข้อความที่อยู่ในเครื่องหมายคำพูด ข้อความที่พิมพ์ตัวหนา

2.2 การติดตาม (Read and Relate)

นักเรียนอ่านเรื่องอย่างละเอียดอีกครั้ง เพื่อตอบคำถามที่ตั้งไว้ ในการอ่านควรเลือกอ่านว่า ตอนใดควรอ่านอย่างพิถีพิถัน และตอนใดอ่านผ่าน ๆ เลขก็ได้และจับเวลาอ่านครั้งที่ 2 เพื่อดูระดับความเร็วในการอ่าน และร่วมกันอภิปรายตามประเด็นต่อไปนี้

2.2.1 เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นเกิดที่ไหนและเมื่อไร

2.2.2 ตัวละครในเรื่องนี้มีใครบ้าง

2.2.3 ตัวละครแต่ละตัวมีนิสัยอย่างไร

2.2.4 ถ้านักเรียนเป็นอดีตนักเรียนจะเชื่อเรื่องครกวิเศษหรือไม่ เพราะเหตุใด

2.2.5 นักเรียนอ่านเรื่องนี้แล้วรู้สึกอย่างไร

2.2.6 แนวคิดหรือข้อคิดที่ได้จากเรื่องคืออะไร

2.3 การจดบันทึก (Annotate)

- ครูให้นักเรียนขีดเส้นใต้ข้อความที่สำคัญของเรื่อง เพื่อจับใจความสำคัญหรือความคิดหลักของเรื่อง
- ครูให้นักเรียนทำบันทึกย่อใจความสำคัญ ตามแบบฟอร์มที่ครูกำหนด ครูเฉลยแบบบันทึกย่อที่ถูกต้อง

3. ขั้นสรุป

3.1 การใช้ความจำ (Memorize)

- นักเรียนทบทวนบันทึกย่อความถูกต้อง

3.2 การประเมินผล (Assess)

- นักเรียนทำประเมินการอ่านเรื่องสั้นเรื่องครกวิเศษ
- ครูเฉลยและสรุปให้นักเรียนปรับปรุงคำตอบของกลุ่ม

4. นักเรียนอ่านเรื่องสั้นเรื่อง คนขายลูกโป่ง แล้วทำกิจกรรมต่อไปนี้

5.1 กำหนดจุดมุ่งหมาย (Prepatation Stage)

- ครูแจกเรื่องสั้นเรื่องคนขายลูกโป่งให้นักเรียนแต่ละคน
- ครูให้นักเรียนคุณลักษณะของบัตรข้อความที่อ่านว่าเป็นเรื่องลักษณะใด ควรอ่านแบบใด คล้ายกับเรื่องที่เคยอ่านมาบ้าง เพื่อกำหนดจุดประสงค์ในการอ่าน
- นักเรียนกำหนดจุดมุ่งหมายในการอ่าน

5.2 ปรับความเร็ว (Adapting rate to material)

ครูให้นักเรียนอ่านแบบผ่าน ๆ เพื่อปรับความเร็วแล้วบันทึกเวลาอ่านจริงลงบัตรบันทึก

5.3 การตั้งคำถาม (Need to pose questions)

นักเรียนตั้งคำถามเพื่อถามเพื่อน เพื่อสืบค้นรายละเอียดในเรื่อง

6.1 การสำรวจ (Overview)

ครูให้นักเรียนอ่านเรื่องแบบคร่าว ๆ เพื่อสำรวจข้อความสำคัญ ข้อความที่อยู่ในเครื่องหมายคำพูด

6.2 การติดตาม (Read and Relate)

นักเรียนอ่านเรื่องอย่างละเอียดอีกครั้ง เพื่อตอบคำถามที่ตั้งไว้ ในการอ่านควรเลือกอ่านว่า ตอนใดควรอ่านอย่างพิถีพิถะระหะห์ ตอนใดอ่านผ่าน ๆ ได้พร้อมทั้งบันทึกการอ่านครั้งที่ 2 เพื่อคว่าในห้องใครอ่านเร็วที่สุด แล้วร่วมกันอภิปรายตามประเด็นต่อไปนี้

6.2.1 เรื่องนี้เกิดขึ้นที่ไหน

6.2.2 ตัวละครในเรื่องนี้มีใครบ้าง

6.2.3 ตัวละครตัวใดที่นักเรียนประทับใจ

6.2.4 ข้อคิดที่ได้จากเรื่องนี้คืออะไร

6.2.5 นักเรียนรู้สึกอย่างไรเมื่ออ่านเรื่องนี้จบ

6.2.6 ถ้าเปลี่ยนตอนจบของเรื่อง ให้นักเรียนจะเปลี่ยนให้เป็นอย่างไร

6.3 การจดบันทึก (Annotate)

- ครูให้นักเรียนขีดเส้นใต้ข้อความที่สำคัญของเรื่อง เพื่อจับใจความสำคัญหรือความคิดหลักของเรื่อง

- ครูให้นักเรียนทำบันทึกย่อใจความสำคัญ ตามแบบฟอร์มที่ครูกำหนด ครูเฉลยแบบบันทึก

ย่อที่ถูกต้อง

7. ขั้นสรุป

7.1 การใช้ความจำ (Memorize)

นักเรียนทบทวนบันทึกย่อ ตรวจสอบความถูกต้อง

7.2 การประเมินผล (Assess)

- นักเรียนทำประเมินจากอ่านเรื่องสั้นเรื่องคนขายลูกโป่ง
- ครูเฉลยและสรุปให้นักเรียนปรับปรุงคำตอบของตนเอง

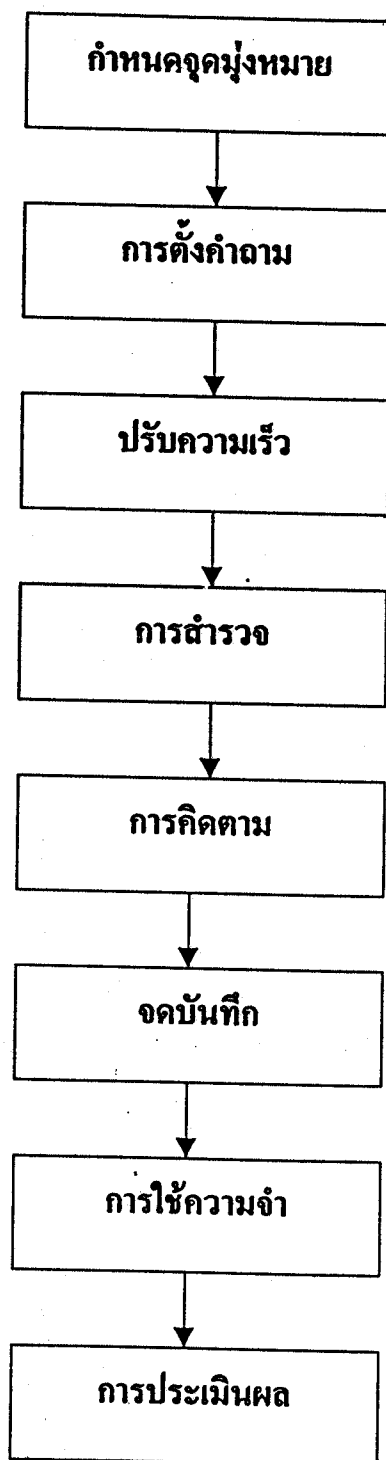
สื่อการเรียนรู้

1. ใบความรู้
2. บัตรข้อความ
3. ใบงาน

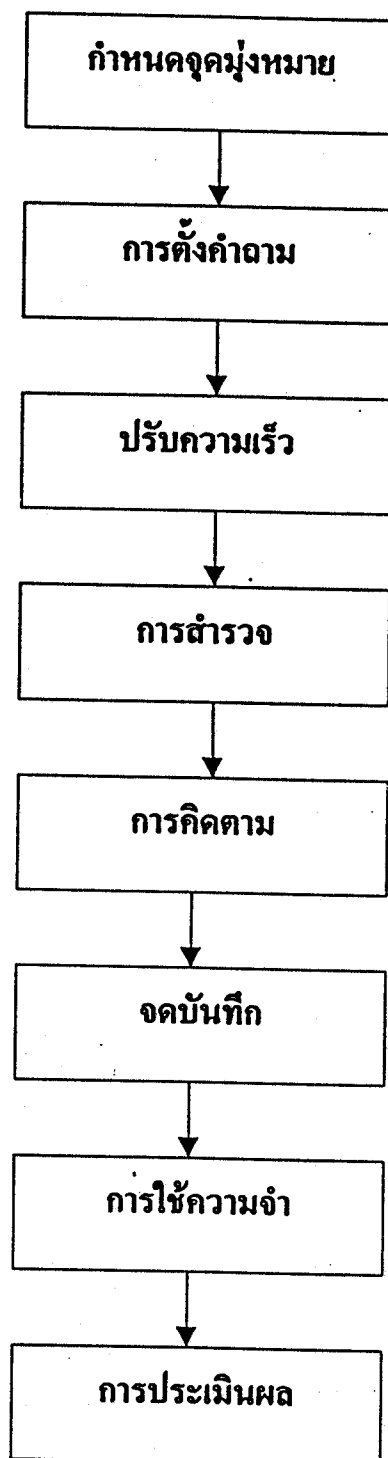
การวัดผลประเมินผล

1. ตรวจสอบแบบฝึกหัด
2. ตรวจสอบทดสอบหลังเรียน

แผนภูมิการอ่านโดยใช้เทคนิคพาโนรามา

แผนภูมิการอ่านโดยใช้เทคนิคพาโนรามา

เรื่องสั้นเรื่องที่ 1

ครกวิเศษ

"อะไรนะ? ผมอุทานเสียงดัง คิดว่าตัวเองหูผาดไป

"เสียงเบาหน่อยสิวะอาตี๋" ชายตรงหน้าผมกระซิบ ตาลอกแกล่คุ้ยข้าวควา

"อ้าวคุณจริง ๆ นะ มันเป็นของเก่าแก่สืบทอดมาแต่สมัยบรรพบุรุษ" ใบหน้าผมเกร็งที่มันด้วย
เหตุที่มีท่าทางจริงจังจนผมไม่กล้าหัวเราะ

"ครกวิเศษเหรอ?" ผมได้แค่พึมพำกลัวเขาโกรธ จากลักษณะเครื่องแต่งกายก็พอจะ
เดาได้ว่าชายตรงหน้าผมต้องมีอาชีพใช้แรงงาน หรือไม่ก็ประกอบอาชีพไม่สุจริต

"ลื้อ ลองคุณนี่อาตี๋" เขาเคลื่อนไหวมือแสดงท่าทางประกอบคำพูด สองคิ้วขมวดเข้าหา
กัน สองตาจ้องผมไม่กระพริบ "เห็นเนื้อหिनมัน มันเป็นหिनธรรมดาหรือ?" เขาแฉ่เสียงลง
"ไม่ใช่หรือก มันเป็นหिनเก่ามาก ๆ ลองลยอยู่ในอวกาศกว่าสิบล้านปีก่อนที่จะกลายเป็นครก
ใบนี้ มันเป็นหिनที่รวมพลังของจักรวาลไว้ในตัว"

ผมมองดูด้วยความทึ่ง ครกหินใบนี้ดูไม่ธรรมดาจริงอย่างเขาว่า มันทำจากหินสีดำ
ประหลาดตะปุ่มตะป่ำ

"แล้วคุณนี่สิ" เขาเอามือคำสกปรกเชยที่ห้วงสีทองข้างครกให้ยกขึ้น เมื่อปล่อยนิ้ว ห่วง
ก็กลับไปกระทบตัวครกเสียงดังกรังสไส

"มีครกที่ไหนบ้างในโลกนี้ที่มีหูจับสองข้าง แกะสลักเป็นรูปหัวสิงโตคาบห่วง เว้นเสีย
แต่ว่า มันเป็นครกวิเศษ"

"มันวิเศษยังไงเฮีย?" ผมทำตาโต ชักเริ่มสนใจ โชคดีที่เก่าแก่อยู่หลังร้าน เลยมีเวลา
พูดคุยกับลูกค้านานหน่อย และเวลานี้เป็นเวลาบ่ายขอบอ้าว แสงแดดภายนอกกระยิบตา คนคงซี
เกียจฝ่าเปลวแดดเข้าโรงจ่านำ

"เฮ้ย อาตี๋ ลื้อจะเป็นใหญ่ในยุทธจักรโรงจ่านำต้องหัดดูของให้เป็นสิวะ ตาลื้อต้อง
มองให้ทะลุของจริงของปลอม แยกเพชรแท้ออกจากแก้ว ทองจากตะกั่ว ครกวิเศษจะไป
เหมือนครกธรรมดาได้ยังไง มันต้องมีอนุภาพศักดิ์สิทธิ์ มีอิทธิฤทธิ์เกินธรรมดา" เขาชะโงก
หน้าแทบฉิดกระจก้นกลางเคาน์เตอร์ ฝอยน้ำลายกระเด็นติดกระจกเป็นเม็ดเล็ก ๆ

"อ้าวจะบอกลื้อให้เอาบุญนะอาตี๋เล็กนะ เด็กสิบสี่สิบห้าอย่างลื้ออาจไม่เคยรู้เรื่องพวกนี้"

เขาลดเสียงลงอีกจนผมต้องตะแคงหูฟัง

"ยังมีของวิเศษในโลกอีกมากมายรอการค้นพบจากคนที่มิบุญญาธิการ เหมือนจีนแบค ค้นพบตะเกียงวิเศษ จีนเคอเวลลาค้นพบคนแคระ และกูปโลข่านพบม้าคู่บารมี

ผมไม่รู้ว่าพวกเขากล่าวถึงเป็นใคร แต่มันก็ฟังตื่นเต้นดี

"มีตะเกียงวิเศษด้วยหรือ?" ผมถามเบา ๆ กลัวเจ้าแก้วได้ยินและเดินออกมา เจ้าแก้วไม่ชอบให้ผมคุยกับใครนาน ๆ ลือมันโง่เป็นควาย เคี้ยวก็โคนเขาหลอก

"มีสิ ตะเกียงวิเศษเออ พรหมวิเศษเออ กระจกวิเศษเออ เขอะแอะไปหมด"

ผมสังเกตเห็นว่า ของวิเศษทั้งหลายมักเป็นของธรรมดาพื้น ๆ นี้เอง แสดงว่าต้องมีวิเศษขั้นวิเศษ รองเท้าวิเศษ อย่างแน่นอน

ผมขอให้ชายคนนี้เล่าเรื่องสนุกให้ฟัง ชีวิตผมไม่ค่อยได้มีโอกาสได้พบเรื่องตื่นเต้นเหมือนลูกเจ้าแก้ว แม่เอาผมมาฝากไว้ที่โรงรับจำนำแห่งนี้ตั้งแต่เล็ก ตลอดเวลาที่ผ่านมามีเจ้าแก้วใช้ผมทำงานตั้งแต่ยังไม่สว่างจนถึงมืด ไม่มีโอกาสได้เรียนหนังสือแต่เขียนได้นิดหน่อยโดยเจ้าแก้วสอนเองเพื่อให้ผมช่วยเขียนตัวจำนำเวลาลูกค้าเขอะ ๆ การทำงานมาก ๆ และไม่ได้เล่นทำให้ผมไม่ค่อยรู้เรื่องสนุกนอกเหนือจากงานที่น่าเบื่อ

"แล้วครกวิเศษที่ฤทธิอะไรบ้างล่ะ?"

"ไม่รู้" คำตอบผิดพลาด แต่เขี่ยก็น่าจะเป็นคนดี เพราะไม่รู้ก็บอกไม่รู้

"อ้าว แล้วทำไมถึงเรียกว่าครกวิเศษล่ะ?"

"ไอ้หนูเอ๊ย" เขาสำหวัหน้าแบบระอาใจ "ของวิเศษมันต้องคู่กับคนวิเศษ ไอ้คนกระจอกอย่างอ้วนนะ ไม่มีทางได้เห็นความวิเศษของมันหรอก ถ้าอ้วนใช้ของวิเศษชิ้นนี้ได้ ข้าไม่เอาจำนำแค่สองร้อยหรอก

"สองร้อย...?" ผมอุทานด้วยความตกใจ "ไม่มีทางหรอกเจ้าแก้วบอกว่าครกหินให้รับสูงสุดได้แค่ห้าสิบบาท เดียวไปเรียกเจ้าแก้วมาดูเองดีกว่า" ผมขยับตัว

"เฮ้ย...ไม่ต้องหรอก เจ้าแก้วนอนอยู่ ปลุกขึ้นมาตอนนี้เดี๋ยวอารมณ์เสีย อ้วนรู้ๆ ครกหินจำนำราคาไม่เกินห้าสิบบาท แต่นี่มันครกวิเศษ จะให้ราคาเหมือนกันได้ยังไง"

จริงของเฮ้ย แต่ผมไม่แน่ใจว่ามันจะวิเศษจริงหรือปล่านะสิ

"ของวิเศษจริง ๆ" แปลกแท้เทียว เขาพูดเหมือนอ่านใจผมออก "ลื้อเอาไว้เถอะ โชคจะมาหาตัวสักวัน คูให้คี่สิ มันขอลขนาดไหน" เขาเอามือลูบครกหินสีดำ แหวนโลหะทองเหลืองในปากสิงโตทำให้มันดูขลังเหมือนของเก่า

ผมสังเกตเห็น "ไม่ได้หรอก เจ้าแก้วฆ่าผมแน่"

"ไม่หรอก..." เขาลากเสียงยาว "เจ้าแก้วคงเข้าใจ"

"ไม่มีทาง ผมไม่กล้ารับจำครกราคาตั้งสองร้อยบาทหรอก" ผมสั่นหัวขึ้นกราม
 จันทาไม่ถือไม่เก็บเอาเก็บไว้เองละ?" ของคิดมาถึงมือแล้ว จะปล่อยให้หลุดมือไปทำไม
 ของวิเศษต้องคู่กับคนวิเศษเท่านั้น" เขากระซิบกระซาบ

"ผมไม่มีเงินจริง...จริง ๆ นะ ผม...เฮ้อ..."

เฮ้อ...เป็นไปได้อย่างไรวะ ลือต้องมีเงินเก็บบ้างสิ"

ใช่ผมมีเงินออมไว้ให้แม่สี่ร้อยกว่าบาท แต่ผมไม่อยากเอามาซื้อครกประหลาดใบนี้

"อ้าวไม่ได้เอามาขายลือนะ แก่จันทาไว้เฉยๆ มันเป็นสมบัติประจำตระกูลเข้าใจไหม?
 ลือรับจันทาไว้เป็นส่วนตัวก็ได้ สองร้อย เจ็ดวันอ้าวจะเอามากิน แยมดอกให้ด้วย

"เอาใจแล้วกัน..." เขาเห็นผมเงิบ จึงต่อเรื่องใหม่ "ระหว่างจันทาไว้ ลือมีสิทธิ์ทดสอบ
 ความวิเศษของมัน ทำอะไรก็ได้ ขออะไรจากมันก็ได้..." เขายังกลัว

"หยวนมัย?...เอาน่า มันอาจจะมียักษ์อยู่ในครกเหมือนตะเกียงของจีนแบคก็ได้"

"ตะเกียงของจีนแบคมียักษ์ด้วยหรือ?" ผมประหลาดใจ

"ไว้สิ จีนแบคได้ตะเกียงเก่าๆ ใบหนึ่ง เขาเอาตะเกียงไปซัดจนเป็นมันวาว ทันใดนั้น..." เขา
 ก้มตัวลงกระซิบ สองตาต่ำไปมา "...มีควันพวยพุ่งจากพวยกา ยักษ์ตัวใหญ่พลันปรากฏ
 ขึ้น..."

มีเสียงกระแอมจากหลังร้าน

"เร็ว...ถั่วแก่ตื่นแล้ว" เขาแบมือ ทำทางลูกลือลูกลน "สองร้อย"

ผมอีกอึก

"เร็วสิ" เขาเร่ง "ตอนจีนแบคได้ตะเกียงวิเศษมีอายุเท่ากับลือนั้นแหละ"

คำพูดนี้ทำให้ผมควักเงินให้เขาไป แล้วรีบเอาครกซ่อนไว้ใต้คานเตอร์ กลัวถั่วแก่เห็น

เวลาที่เขาผ่านไปอย่างเชื่องช้าเหลือเกิน ผมชะโงกดูครกวิเศษครั้งแล้วครั้งเล่าโดยไม่ให้มี
 พิรุณ

รู้สึกคันมืออยากลูบคลำมันเล่น แต่หาโอกาสไม่ได้เพราะลูกค้าเริ่มทยอยกันเข้ามาและถั่วแก่
 กลับเข้านั่งประจำที่แล้ว

ยักษ์ใหญ่จะมีจริงไหมนะ?... ผมว่ามีจริง ชายคนนั้นคงไม่โกหก เพราะการโกหกเป็น
 บาป

ผมลองซัดครกวิเศษหลายๆ ครั้ง หากยักษ์โผล่โผล่ออกมา ผมจะทำอะไรดีนี่...

ผมคงขอให้ยักษ์พาเหาะกลับไปหาแม่ เหาะสูงขึ้นเรื่อย ๆ ก่อน จนถึงก้อนเมฆ ผมอยากจับก้อนเมฆ ผมอยากจับเมฆ มันคงนุ่มมือดี ผมจะเอาถุงผ้าไปด้วย ไว้ใส่ก้อนเมฆเล็ก ๆ ไปฝากน้องสองคนที่บ้านเสียดายที่พ่อตายแล้ว ไม่งั้นผมคงพาพ่อขึ้นไปด้วย

เอ...จะไปเยี่ยมพ่อดีไหมนะ พ่อผมอยู่บนสวรรค์ คงพันก้อนเมฆไปไม่เท่าไร

ดีเหมือนกัน พ่อคงคิดถึงที่เห็นผมโคแล้ว

ทันใดผมก็สะดุ้ง ลีซงคัง โป๊ก เอามือคลำหัวก็พบว่าหัวปูดเป็นลูก ถ้ำแก่นี้ยถือไม้กวาดเงื่อง่าอยู่ข้าง ๆ

"อะไรนั้กวะ...นั่งใจลอยทำงาน พูคะอะไรกับมันก็ไม่เห็นสนใจจะฟัง โคนเคาะหัวสักทีสมแล้ว" ลูกค้าตรงหน้าร้านคำจ้ำ

สามทุ่ม หลังจากทำงานบ้านเสร็จผมรีบเข้านอน ที่จริงต้องเรียกว่าชอกนอนจึงจะถูก มันเป็นชอกเล็ก ๆ อับทึบหลังร้าน ที่ซึ่งมีเครไม่ไผ่กับเครื่องนอนวางยัดไว้ข้างส้วม โดยมีมูลไม่ไผ่เป็นฉากกัน ถ้ำแก่นี้ยกับลูกและเมียนอนอยู่ชั้นบน ไม่มีใครสนใจผมหรอก

ผมรีบจุดตะเกียงน้ำมันก๊าด ล้วงเอาครกพิเศษออกมาจากใต้เตียงด้วยความตื่นเต้น มันเป็นของผมแล้ว อย่างน้อยเจ็ดวัน ผมต้องค้นหาความพิเศษของมันให้ได้

ผมใช้ชายผ้าห่อถูครกเบาๆ ไม่อยากใช้ผ้าขี้ริ้วเพราะมันสกปรก ความพิเศษจะหายไปครกนี้ทำด้วยหินประหลาดจริง ตอนแรกมันดูดำสกปรก แต่หลังจากขัดไปพักหนึ่งผิวขรุขระเริ่มดำเป็นมันสวย

"ออกมาสิ ยักษ์ใหญ่ ออกมาเร็ว" ผมกระซิบเบาๆ ตาจ้องเป็นประกายด้วยความหวัง ครกพิเศษแวววาวในความมืดด้วยแสงสะท้อนจากตะเกียงดวงน้อย

"ออกมาเถอะ" ผมขัดเร็วและแรงขึ้น เสียงหว่งโหละข้างครกแกว่งไปมากระทบเนื้อหินเกิดเสียงตึงตึง

ไม่มีอะไรเกิดขึ้นเลย ผมเริ่มเมื่อยมือ

หรือว่าผมยังทำไม่ถูก อาจต้องท่องคาถากำกับด้วย แต่คาถาว่าอย่างไรละ ? ผมมองท้อ

ๆ

หรือจะลองสวดมนต์ก่อนนอนที่แม่สอนให้ ผมรู้้อย่างเดียว

เอาใหม่...นโม ตัสสะ... ผมท่องมนต์พร้อมขัดครกไปพร้อม ๆ กัน

ทันใดนั้นก็มิเสียงตึง เตียงไม้ไผ่ไหวหวิว

ร่างร่างหนึ่งหล่น โครมลงมาบนเตียง ผมสะดุ้งเฮือก

"ทำอะไรนะ?"

ผมสะดุ้ง "อากวง... ลื้อชอบทำอย่างนี้ทุกทีใจหายหมด"

เด็กน้อยหัวเราะคิกคักเห็นเป็นเรื่องขำ ผมรีบเอาผ้าห่มคลุมครกวิเศษไว้ ลูกคนเล็กของ
เจ้าแม่ชอบมาคลุกคลีกับผม นัยน์ตาเขาฉายแววอยากรู้อยากเห็น

"ครกอะไร แปลกดี?" เขาค้างผ้าห่มออก "ไอ้โฮ ชัดเป็นมันเลย ทำเหมือนหนังสืออาละ
ดินกับตะเกียงวิเศษ"

"อะไรนะ อาละดินเป็นใคร ไม่ใช่จินแบคเธอ" ผมซักง

"อาละดินสิ จินแบคที่ไหนกัน หนังสือออกจากโรง เฮ้ยนี้ไม่รู้อะไรเลย"

"ช่างมันเถอะ อาละดินก็ได้ เขาชักตะเกียงเธอ? แล้วเกิดอะไรขึ้น? เขาชักยังไง?"

กวงเล่าเรื่องอาละดินกับตะเกียงวิเศษให้ผมฟัง ผมซักถามด้วยความอยากรู้ โดยเฉพาะ
อย่างยิ่งวิธีทำให้ยักษ์ออกมาจากตะเกียง

ผมชักครกต่ออีกเกือบชั่วโมงจึงวางมุ้งนอน

ครั้นหลับไป ผมฝันว่ามียักษ์ใหญ่ใส่ตุ้มหูทองเหลือลอยออกมาจากครก มันพาผม
เหาะไปในอากาศ จับเมฆขาวมากอดเล่น

วันรุ่งขึ้นผมไม่มีใจไปทำงาน พอเจ้าแม่แกลบ ผมจะแอบคุยกับลูกค้า เรื่องของวิเศษต่าง ๆ
ส่วนใหญ่ลูกค้าแนะนำให้อาของวิเศษขึ้นบูชา บางคนจดคาถาวิเศษให้ด้วย สั้นบ้าง ยาวบ้าง
ป่าแรมบอว่าเก็บพวงมาลัยไว้ให้ผมตอนค่ำ ผมอ้อมแอ้มเวลาถูกถามว่าของวิเศษชิ้นนั้นคือ
อะไร กลัวโดนหัวเราะเยาะ

ตกค่ำหลังจากเจ้าแม่ขึ้นบ้านกันหมดแล้ว ผมหยิบครกวิเศษออกมาขยี้ขึ้นไปวางบนชั้น
วางของบนเตียง เอาพวงมาลัยสดคล้อง อ่านคาถามงคลบูชาที่มีนจดให้ มันอ่านยากจัง

ผมหลับไปด้วยความหวัง

ผมบูชาครกอยู่สามวันเต็มตามวิธีที่ลูกค้าแนะนำ ไม่มีอะไรเกิดขึ้น

ถึงเวลานี้เป็นเวลาสี่วันแล้ว ผมยังหาทางทำให้ครกแสดงความวิเศษออกมาไม่ได้เลย
มันทำให้ผมร้อนใจมาก เพราะอีกสามวันเจ้าของครกก็จะมาไถ่มันคืนไปแล้ว

คืนนี้เกือบสี่ทุ่มแล้ว ผมยังนั่งท่องคาถาบทที่ยาวที่สุดที่ได้รับมามันยาวตั้งหกหน้า ผม
เริ่มอ่านหนังสือคล่องขึ้นบ้างแล้ว เพราะผมหัดสะกดคำอ่านคาถาทั้งวันเวลาไม่มีลูกค้า นอก
จากนั้นผมยังไปเจอหนังสือการ์ตูนเล่มละบาทเรื่องขวิดวิเศษซึ่งเป็นหนังสือที่อากวงทิ้งแล้ว
ผมเอามานั่งดูรูปแล้วพยายามหัดอ่าน พระเอกในเรื่องเก็บขวิดได้จากกริมทะเล เขาเปิดขวิดเขาก็
เจอยักษ์ใหญ่ มันให้พรเขาสามประการ

ต่อมาผมก็ไปรื้อชั้นหนังสือเจอการ์ตูนเรื่องพรวิเศษอีก พระเอกได้พรวิเศษจากถ้ำ
เมื่อนั่งบนพรแล้วสั่งให้มันลอยขึ้นมันก็ลอยขึ้น พาพระเอกไปเที่ยวที่ต่าง ๆ อย่างมีความสุข
ผมพยายามค้นหาการ์ตูนเรื่องพรวิเศษ แต่ไม่พบ

ผมอยากมีความสุขอย่างนั้นบ้างจังเลย

ทำไมพวกเขาจึงสามารถใช้ของวิเศษเหล่านั้นได้ง่าย ๆ ไม่ยุ่งยากเหมือนครกวิเศษ
หรือว่า...

ผมผุดลุกผุดนั่ง จริงสิ ผมไม่น่าโง่เลย มัวเอาบรูชาอยู่ได้ตั้งสามวัน

ผมขกครกวิเศษลงมาจากหิ้งหัวเตียง ไข่แล้ว ต้องอย่างนี้ มันเหมือนพรวิเศษแน่ ๆ

ผมขึ้นไปนั่งของ ๆ บนครกวิเศษ ทุลักทุเลระมัด มั่นคอยแต่ล้ม เมื่อนั่งได้สากก็ดำกั้น

พอดี เลยต้องเอามาถือไว้

ผมหลับตาท่องคาถาขณะที่สากวิเศษยังอยู่ในมือ

ผมสั่งให้ครกลอยขึ้น

อากวงเข้ามาเห็น แล้วก็หัวเราะก๊าก อากวงลงไปนอนกคท้องซัดดินซังกออยู่กับพื้น หน้า
แดงถึงหู

"เฮียบ้า ไปแล้วเหรออ"

เหลืออีกสองวันเจ้าของก็จะมาเอาครกวิเศษคืนแล้ว ดีที่อากวงไม่ใช่คนปากมาก ไม่งั้นผมโดน
ถ้ำแก่แฟนกบาลแน่

ทำไงดี ผมยังหาวิธีใช้ครกไม่ได้เลย ถ้าเป็นขควิเศษยังพอเปิดจุกให้ยักษ์ออกมาได้
ซัดแบบตะเกียงก็ทำแล้ว ซัดจนมันวับ เว้นแต่...โอ จริงสิ ผมลืมซัดห้วงทองเหลือด้วย

สินนี้ต้องลองซัดห้วงดู

นอกจากนี้ผมยังเจอการ์ตูนเรื่องไก่ทองคำ และเรื่องแหวนวิเศษที่แสดงความวิเศษเมื่อ
เราหมุนที่หัวแหวน ผมยังไม่ได้ลองดูว่าฐานครกจะหมุนได้หรือเปล่า

เมื่อถึงกลางคืน ผมลองทำตามที่คิดไว้ อากวงมานั่งเชียร์ด้วย เขาเชื่อครึ่งไม่เชื่อครึ่ง แต่ผมเชื่อ
เต็มร้อย ยิ่งได้อ่านเรื่องของวิเศษทั้งหลายผมยิ่งมั่นใจ

ผมเริ่มด้วยการค้นหาทั่วโลกได้ฐานครก เนื้อหินขรุขระคิดเป็นเนื้อเดียว ไม่มีร่องรอย
กลไก

อีกจุดที่น่าสนใจคือรูปหัวสิงโตคาบของเหลืองที่แกะสลักสองข้างปากครก ผมเอาน้ำ
ยามาขัดหัวจนเป็นมันวาว พยายามดึง หมุน กด คั้น บิด ตบ เขย่า เป่า จัด ทุกทาง ไม่มี
อะไรเกิดขึ้น อากวซัคเบือ เขาหาหวัด ๆ กัน "ไปนอนดีกว่า ไม่เห็นสนุกเลยสงสัยถูกดัม"

ผมเองก็เซ็ง หรือจะถูกลอก แต่ไม่น่าเป็นไปได้ เพราะเขาจะโกหกผมทำไม อีก
อย่างครกใบนี้ก็มีความแปลกกว่าครกทั่วไปที่เคยเห็น มันต้องมีอะไรดีสักอย่าง

ครกต้องคู่กับสาก ผมสนใจแต่ครก ไม่เคยดูสากเลย

ผมรีบหยิบสากมาส่องดูกับตะเกียงอย่างพิถีพิถัน มันอาจมีกลไกหรือจารึกสำคัญไว้

ในแสงตะเกียงวอมแวมนั่น ผมไม่เห็นอะไรพิเศษ

ทำอย่างไรดี พรุ่งนี้เช้าของจะเอาคืนแล้ว

ผมดับตะเกียงนอน เอาสากเคาะเล่น ๆ กับเสียงครกดังก๊อ๊กก๊อ๊กสอไส

ทันใดนั้นผมก็สังเกตเห็นแสงสว่างแวบหนึ่งกระเด็นออกมาจากครก ผมลุกขึ้นนั่งด้วย
ความตกใจ ขนลุกชู

ตาผมไม่ฝาดแน่ ครกนี้ไม่ธรรมดาจริง ๆ

ผมเอาสากเคาะใหม่...ไม่มีอะไรเกิดขึ้นนอกจากเสียงดังสอไส

ลองอีกที คราวนี้ให้แรงกว่าเดิม

สะเก็ดไฟสว่างวาบกระเด็นออกมาจากครกเหมือนประกายสว่างจากไม้เท้านางฟ้าใน

การ์ตูน

โอ...ผมทำสำเร็จแล้ว เคล็ดลับอยู่ตรงนี้เอง

ผมเคาะซ้ำ ๆ มีเสียงดังดิง ๆ ๆ ๆ พร้อมสะเก็ดไฟสว่างกระเด็นออกจากตำแหน่งที่สาก

กระทบครก

"ออกมาสิ ชักษ์ใหญ่ ออกมาเร็ว" ผมร้องเรียกมัน "ฉันรู้ว่าแก ซ่อนอยู่ในครกใบ
นี้"

ชักษ์ใหญ่คือ มันไม่ยอมออกมาจากครก

"เร็ว ออกมาเร็ว ๆ อย่าคือสิ" ผมเคาะถี่และแรงขึ้น

ชักษ์ใหญ่คือ้มากเลย

วันนี้ครบเจ็ดวันพอดี ผมนั่งกระสับกระส่ายรอเวลาสำคัญ รู้สึกใจคอห่อเหี่ยว

เขาจะมานี่นะ ? ถ้าไม่มาก็ดี

บางที่เขาอาจไม่มาก็ได้

แต่แล้ว บ่ายแก่ ๆ ตอนที่เก้าแก่กำลังหลับอยู่หลังร้าน ชายพอมสกปรกก็แหวกม่านไม้
ไผ่เข้ามา

"เฮ้ย อาตี เป็นไง ทำหน้าบูดเชียว?"

ผมยิ้มแห้ง ๆ

"อ้าวมาตามสัญญาแล้ว" เขาชะโงกหน้าเข้ามาใกล้พลาถกระซิบ "เป็นไง ครกวิเศษมี
อะไรคิมบี้?"

ผมสั่นหัว

"อ้วมาโลกินแล้ว ลือไม่มีบุญเองนี่หว่า เฮ้...นี่ สองร้อย คอกสิบบาท"

เขาขึ้นเงินยับยู่ยี่ส่งให้ ผมส่ายหน้าท้อแท้ พูกลเสียงเบาเหมือนแมลงหวี่

"ครกแตกแล้วเฮ้ย"

"ไอ้หยา..." ความเงิบเข้ามาปกคลุมสิบวินาที

"เบา ๆ สิเฮ้ย เคี้ยวถั่วแก้คัน"

"เบาได้ไง มันเป็นครกประจำตระกูล ครกวิ...." เขาเริ่มโววาย ผมตกใจ

ผมรีบขจัดขึ้น

"จะใช้เงินให้ เฮียเบา ๆ ก่อน อย่าพูดดังจะเอาทำอะไรล่ะ?"

"พันหนึ่ง"

"พันหนึ่ง ทำไมมันแพงอย่างจั้น?" ผมกลายเป็นคนส่งเสียงดัง ชายพอมหน้าหนูผีรีบ

จู้ปาก

"เบา ๆ เคี้ยวถั่วแก้คัน ลือคิดว่าครกวิเศษเขาขายกันใบละเท่าไรวะ"

"ผมไม่มีตั้งคั้งตั้งมากมายอย่างนั้นหรอก"

"จั้นผ่อนให้อ้าวเคือนละสองร้อย หยวนมบี้ ไมจั้นอ้าวให้ถั่วแก้คัน"

ผมพยักหน้าอย่างขมขื่น

โธ่เอ๊ย...ครกวิเศษ ผมไม่น่าเอาซากตีมันแรง ๆ เลย

ผมเล่าให้อากวงฟังเรื่องชายคนนั้น อากวงว่าผมถูกหลอก ผมคิดว่าไม่เพราะคนเราไม่น่าหลอก
กันเรื่องมันเกิดเพราะ ไอ้ยักษ์คือแท้ ๆ เทียว

สรจักร ศิริบริรักษ์

ใบกิจกรรมที่ 1
การกำหนดจุดประสงค์

จงกำหนดจุดประสงค์ในการอ่าน

1. เรื่องที่อ่านเป็นเรื่องประเภทใด

.....

2. จุดประสงค์ในการอ่าน

ตัวอย่าง เพื่อศึกษาลักษณะนิสัยของตัวละคร

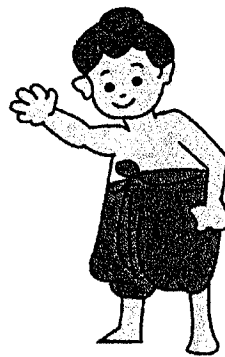
2.1

2.2

2.3

2.4

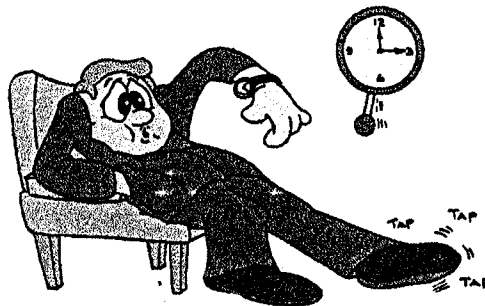
2.5

ใบกิจกรรมที่ 2
ปรับความเร็ว

นักเรียนปรับความเร็วในการอ่านให้สอดคล้องกับจุดประสงค์แล้วบันทึกเวลาในการอ่าน
ลงในบัตรบันทึก

อ่านครั้งที่ 1นาที
อ่านครั้งที่ 2.....นาที

ใบกิจกรรมที่ 3
ความจำเป็นในการตั้งคำถาม

จงอ่านเนื้อเรื่องแล้วตั้งคำถาม

ตัวอย่าง เรื่องนี้ให้แกคิดอะไรบ้าง

- 1.
.....
.....
- 2.
.....
.....
- 3.
.....
.....
- 4.
.....
.....
- 5.
.....
.....

ใบกิจกรรมที่ 4
การจดบันทึก

นักเรียนทำบันทึกย่อดังนี้

เรื่อง.....

ตัวละครสำคัญ	
สถานที่	
เหตุการณ์ที่เกิดขึ้น	
ข้อคิดที่ได้	
นักเรียนรู้สึกอย่างไรต่อเรื่องนี้	

ใบกิจกรรมที่ 5
การประเมินผล

จากเรื่องต้นเรื่องครกพิเศษ ให้นักเรียนงตอบคำถามต่อไปนี้

1. นักเรียนคิดว่าอาดีเป็นคนมีลักษณะเช่นไร

.....
.....

2. ใจความสำคัญของเรื่องนี้คือ

.....
.....
.....

3. ถ้านักเรียนเป็นอาดีนักเรียนทำอย่างไร

.....
.....

4. ข้อคิดที่ได้จากเรื่องครกพิเศษคืออะไร

.....
.....
.....

5. นักเรียนมีวิธีในการป้องกันตัวเองไม่ให้โดนหลอกอย่างไร

.....
.....

เรื่องสั้นเรื่องที่ 2

คนขายลูกโป่ง

คนขายลูกโป่งคนหนึ่งเดินเลียบทางรถไฟมาอย่างสบาย ๆ บ่ายแก่แล้ว ทางรถไฟสายนั้นวิ่งผ่านถนนสายใหญ่กลางกรุง ลูกโป่งพวงที่เขาถือหลากสีส้ม แดง เหลือง เขียว ฟ้า ลูกโป่งลูกโต ๆ แล้วยังมีลูกโป่งลูกจันทน์แซมใบแก้ว มีลูกเล็ก ๆ โป่ง โป่ง โป่ง ตามมาอีกเป็นสาย

เด็กชายเล็ก ๆ คนหนึ่งขมึมืออย่างมุ่งมั่นไปที่ลูกโป่งพวงนั้น แกยงทุคไม่ได้ ได้แต่ทำเสียงจิ้งจ่าแบบคือคิง บอกความประสงค์ที่ใครจะขัดไม่ได้ ชายแก่ที่อุ้มแกอยู่หัวเราะก๊วกมือเรียกคนขายลูกโป่ง พ่อหนูตัวเล็ก ๆ แสดงอาการดีใจด้วยการหัวเราะเอิ๊กอ๊าก ชายแก่ก๊วกเงินเหรียญสามบาทให้คนขายลูกโป่ง เงินสามบาทซื้อความสุขบรรเจิดให้กับพ่อหนูน้อยนั้น ตอนที่พ่อหนูกำเชือกในมือแน่น ลูกโป่งสีแดงลอยอยู่เหนือหัวเพียง 3-4 ฟุต พ่อหนูแหงนคอมองมันอย่างพออกพอใจและขามโคหากพลั้งพลอ ลูกโป่งหลุดมือไป พ่อหนูก็คงร้องไห้โฮที่ของรักหลุดลอยจากไป พ่อหนูคนนี้อาจเคยมีบทเรียนมาบ้างแล้ว แกจึงกำเชือกไว้ที่มือแน่น

“ลูกโป่งจ้า ลูกโป่งสวรรค์...” คนขายลูกโป่งเดินร้องขายความสุข เขาเป็นชายหนุ่มร่างเล็ก หน้ากร้านเพราะเคยกร้านหนัก แต่เขาเป็นคนอารมณ์ดี แวดตามีประกาย และเขามักจะส่งยิ้มให้กับเด็ก ๆ ตั้งแต่เด็กที่นั่งอยู่ในรถเก๋งที่เขาเห็นบนถนนใหญ่ กระทั่งเด็กตัวเล็ก ๆ ที่วิ่งขายหนังสือพิมพ์ตามถนนรณแคม บางทีเขาก็นั่งบนบาทวิถี ดูเด็ก ๆ เล่นกัน

“ขอลูกโป่งมั่งซี” เด็กมอม ๆ คนหนึ่งเคยจ้องมองเขากิ่งก้างกลาด

“ไหนดังค์...” เขาถามยิ้ม ๆ พลงแบบมือออกไป เด็กมอมคนนั้นสั่นหน้า ประกายหวังในดวงตาหล่นวูบหายไป แล้วก็เดินจากไป เขาผิดหวังนิด ๆ บอกไม่ถูกว่าทำไมจึงผิดหวัง เขาอยากจะเนรมิตลูกโป่งได้เอง เขาอยากจะให้ลูกโป่งกับเด็กทุกคนที่เขาได้พบ

ชายอยากขายลูกโป่ง เขาไม่อยากขายลูกโป่ง

ลูกโป่งลูกกลม ๆ รี ๆ สีเขียว สีแดง เขาเคยนั่งมองมัน เขาก็สงสัยว่ามันคืออะไร “มันก็คือยางธรรมชาติ ๆ ที่อัดลมจนพองนั่นแหละ” “ไอ้โง่” เขานึกคำตัวเองที่ตอบไปอย่างนั้น “มันช่างเง่าจริง ๆ ถ้าเอ็งคิดได้แค่นั้น” ลูกโป่งสีแดงก็คือโลกที่แสนสดใส น่าสนุกออกจะตายไป ลูกโป่งสีเหลืองคือ ลูกโป่งที่แสนบริสุทธิ์ ลูกโป่งสีฟ้าคือความหวังทั้งปวงและลูกโป่งสีเขียวก็คือโลกที่แสนสุขธรรมดา และที่สำคัญกว่าอะไรทั้งหมด ลูกโป่งทุกลูกนะมีหัวใจ มันยิ้มได้ด้วยเวลาเด็ก ๆ เห็นมัน เด็ก ๆ จึงรู้ว่ามันเป็นมิตร และมันก็แสนบริสุทธิ์ แสนจะให้ความหวัง

เราจึงเรียกมันว่าลูกโป่งสวรรค์ เด็ก ๆ พูกว่า

“ลูกโป่งของหนู”

“ลูกโป่งของฉัน”

.....

แต่บางทีโลกก็ใจร้าย ลูกโป่งสีแสดอาจจะแตก อาจจะเป็นลูกโป่งสีฟ้า เวลานั้นเด็ก ๆ ก็หงอยเหงา เด็กอาจจะร้องไห้ หัวใจดวงน้อย ๆ จะปวศร้าว หรือบางทีลูกโป่งเหลืองอาจจะหลุดจากมือของพ่อหนูแม่หนู ลอยคว้างกลางอากาศ ไกลออกไปทุกที ๆ แม้ว่ามีน้อย ๆ นั้นจะพยายามขามไขว่คว้ามันเพียงใด มันก็หาได้หยุดลอยจากไปไม่

คนขายลูกโป่งลูกจากบาทวิถี เดินไปตามแนวกำแพงใหญ่ ผ่านบ้านหลังเล็กหลังน้อยที่หัวมุมถนน เขามองตลอดรั้วหลังของบ้านหลังใหญ่หลังหนึ่ง หุยมองเด็ก ๆ เด็ก ๆ ยิ้มให้เขา เด็กชายคนหนึ่งถามเด็กหญิงว่า

“จะเอาลูกโป่งมั๊ย”

เด็กหญิงไม่ได้ตอบรับหรือปฏิเสธ เธอนิ่งอยู่ครู่หนึ่ง แล้วบอกว่า

“คุณแม่บอกว่าจะซื้อลูกโป่งลูกที่ใหญ่ที่สุดมาให้ฉัน มันเป็นลูกโป่งที่สวยงามที่สุดในโลกด้วย” ว่าแล้วเธอก็ไปวิ่งเล่นไม่สนใจลูกโป่งพวงใหญ่ที่ระเงือกอมองอยู่หน้าบ้านด้วยความเศร้าสร้อย

คนขายลูกโป่งยังเดินต่อไป แสงตะวันค่อยจางหาย เขากลับไปเดินเลียบทางรถไฟ ท้องเริ่มร้องด้วยความหิว ริมทางรถไฟมีบ้านหลังเล็กหลังน้อยเบียดเสียดกันอยู่แน่นหนาเป็นแหล่งที่อยู่ของคนยากจน คนขายความสุขแฉะนั่งบนไม้หมอน เหม่อมองไปยังปลายทางของรางรถไฟที่เห็นเป็นจุดดำ ๆ ในความสลัว ลูกโป่งสีแสด สีเหลือง สีฟ้า สีเขียว ยังคั่นจ่าอยู่กลางยามพลบ เขาคงอยู่ในภวังค์ ลืมความหิวไปชั่วขณะ แสงแคดล่ำสุดท้ายส่องค้อมหน้าของคนขายความสุข ใบหน้านั้นแผ่ความอิดโรยไว้เบาบาง แต่ดวงดาวสองดวงยังคงอยู่บนใบหน้า กร้านกรึมของเขา เสียงอะอะโวยวายของเด็ก ๆ ทำลายภวังค์เขาลง เขาหันไปมองที่มาของเสียง

“อ้อ! เอาเลยไว้อ...”

“เออ อิกนิกเดียว นิคเดียวเท่านั้นละเอ็ง”

“ไอ้โง่ พลาดอีกแล้ว...เออ ค่อยยังชั่ว...”

“อ้อ! นั่นได้แล้วไซโย!”

“ไซโย!”

“มึงเก่งนี่หว่า ไอ้เบื่อก”

ภาพที่เห็นคือ เด็กชายตัวเล็ก อายุสัก 5-6 ขวบ ปีนขึ้นไปบนต้นไม้ใหญ่อย่างไม่หวั่นอันตราย พ่อหนูพยายามจะไขว่คว้าเอาโลกแห่งความสดใส สนุกสนาน ที่บังเอิญมีใครคนหนึ่งทำหลุมมือคน มันลอยไปค้างเติ่งคิดที่ปลายไม้ ตัวเล็ก ๆ ของพ่อหนูไต่ขึ้นไปบนกิ่งไม้นั้นอย่างช้า ๆ แต่น้ำหนักตัวเล็ก ๆ นั้นมันก็มากพอจนโน้มกิ่งไม้ขนาดย่อมให้โค้งอย่างน่าใจหาย ตรงนั้นเองมีกองเชิษฐ์ข้างล่างส่งเสียงเชิษฐ์ดังลั่น เจ้าโลกแห่งความสดใสสนุกสนานนั้นใบเล็กนิดเดียว เล็กกว่าใบที่คนขายความสุขขายเสียอีก และในที่สุดพ่อหนูตัวเล็กนั้นก็เปื้อนฝ้ายขนะ ลูกโป่งสีแดงถูกจับอยู่ในมืออย่างภาคภูมิใจ ใบหน้านั้นยิ้มกว้าง เหงื่อพราวอยู่ตามหน้าผาก ปลายจมูก ขาหอม ๆ สั้น ๆ เมื่อค่อยไต่กลับอย่างช้า ๆ มือข้างหนึ่งจับกิ่งไม้เอาไว้มันแล้วค่อย ๆ โยนตัวลงมา

แต่แล้วเมื่อมาถึงพื้นข้างล่าง พ่อหนูน้อยผู้กล้าหาญก็ถูกแย่งลูกโป่งไปต่อหน้าต่อตา ผู้ทำลายสวรรค์ของพ่อหนูน้อยไปก็คือเจ้าเด็กตัวโตกว่าคนหนึ่ง พ่อหนูผู้กล้าหาญร้องไห้โอดก้องลั่น บำเหน็จรางวัลแห่งความพากเพียรถูกขโมยไปเสียแล้ว พ่อหนูอาจจะไม่นึกเสียคาบลูกโป่งมากเท่ากับความเจ็บใจที่ถูกเอาเปรียบก็ได้

เด็กคนอื่น ๆ แยกย้ายกันไป ไม่มีใครกล้าเข้าไปปลอบโยนพ่อหนู พ่อหนูร้องไห้จนตัวโยนอยู่คนเดียว สะอื้นฮัก ๆ เอาแขนป้ายขี้มูก โอ โลกแห่งความสดใส หฤหรรษ์ หายไปไหน เสียแล้วหนอ

คนขายลูกโป่งจับแขนของพ่อหนู บอกให้ยืนขึ้น เขาขึ้นลูกโป่งสีแดงใบใหญ่ให้พ่อหนูใบหนึ่ง เสียงร้องไห้ที่นั่นเงียบเป็นปลิดทิ้ง ดวงตากลมโตคูนั่นซ่อนขนตาเปลือก ๆ ขึ้นมองหน้าคนขายลูกโป่งอย่างไม่เชื่อใจ แต่มือก็คว้าเชือกรัดลูกโป่งหมับ ริวสะอื้นยังเล่นมาคิด ๆ กัน

“อยากได้ไหมหรือ เอาไปสิ” คนขายลูกโป่งยิ้มให้ หัวใจพ่อหนูผู้กล้าหาญพองโต ขาบขานไปด้วยความสุข ความเศร้าถูกระบายสีทับด้วยรอยยิ้มกว้าง คนขายลูกโป่งขยี้ผมพ่อหนูน้อยด้วยความเอ็นดูก่อนเดินจากไป. ทิ้งให้พ่อหนูมองตามด้วยความงง ๆ

คนขายลูกโป่งยังเดินต่อไป

“ลูกโป่งจ๋า ลูกโป่งสวรรค์”

ท้องยังร้องด้วยความหิว จ๊อก...จ๊อก...จ๊อก...ในกระเป๋ามีเงินอยู่ 3 บาท

เขาอยากขายลูกโป่ง เขาไม่อยากขายลูกโป่ง

จ๊อก...จ๊อก...จ๊อก...

เขาอยากขายลูกโป่ง เขาไม่อยากขายลูกโป่ง

รางวัลเรื่องสั้นดีเด่นจากนิตยสารแพรว

ใบกิจกรรมที่ 6
การกำหนดจุดประสงค์

จงกำหนดจุดประสงค์ในการอ่าน

1. เรื่องที่อ่านเป็นเรื่องประเภทใด

.....

2. จุดประสงค์ในการอ่าน

ตัวอย่าง เพื่อศึกษาลักษณะนิสัยของตัวละคร

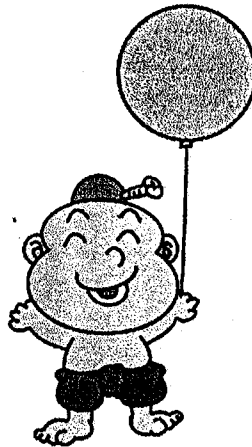
2.1

2.2

2.3

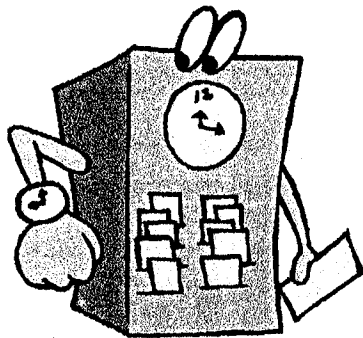
2.4

2.5

ใบกิจกรรมที่ 7
ปรับความเร็ว

นักเรียนปรับความเร็วในการอ่านให้สอดคล้องกับจุดประสงค์แล้วบันทึกเวลาในการอ่านลงในบัตรบันทึก

อ่านครั้งที่ 1นาที
อ่านครั้งที่ 2.....นาที

ใบกิจกรรมที่ 8
ความจำเป็นในการตั้งคำถาม

จงอ่านเนื้อเรื่องแล้วตั้งคำถาม

ตัวอย่าง ในเรื่องคนขายลูกโป่งเหตุการณ์ใดที่สร้างความประทับใจที่สุด

1.
.....
.....
2.
.....
.....
3.
.....
.....
4.
.....
.....
5.
.....
.....

ใบกิจกรรมที่ 9
การจดบันทึก

นักเรียนจดบันทึกย่อ ดังนี้

เรื่อง.....

ตัวละครสำคัญ
ฉากสำคัญ
เหตุการณ์ที่เกิดขึ้น
ข้อคิดที่ได้
นักเรียนรู้สึกอย่างไรต่อเรื่องนี้

ใบกิจกรรมที่ 10

การประเมินผล

จากเรื่องสั้นเรื่องคนขายลูกโป่ง ให้นักเรียนตอบคำถามต่อไปนี้

1. นักเรียนคิดว่า “ลูกโป่งสวรรค์” ที่ผู้แต่งกล่าวถึงสื่อความหมายอะไร

ตอบ

2. เหตุการณ์สำคัญในเรื่องเป็นอย่างไร

ตอบ

3. ข้อความที่ว่า “เขาอยากขายลูกโป่ง เขาไม่อยากขายลูกโป่ง” นักเรียนเข้าใจว่าอย่างไร

ตอบ

4. นักเรียนมีความคิดเห็นอย่างไรต่อการกระทำของคนขายลูกโป่ง

ตอบ

5. นักเรียนแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับเรื่องคนขายลูกโป่ง

ตอบ

ផេស៊ី

เฉลยใบกิจกรรมที่ 4
การจดบันทึก

นักเรียนทำบันทึกย่อดังนี้

เรื่องกรณีพิเศษ

ตัวละครสำคัญ	อาตี, ชายที่มาจำหน่ายครก
สถานที่	โรงรับจำนำ
เหตุการณ์ที่เกิดขึ้น	มีชายผู้หนึ่งนำครกมาจำหน่ายไว้ที่โรงรับจำนำ แล้วบอกว่าเป็นครกพิเศษ อาตีหลงเชื่อจึงรับซื้อครกไว้และพยายามทุกวิถีทางที่จะให้ครกนั้นแสดงความพิเศษออกมา
ข้อคิดที่ได้	ไม่ควรเชื่อใครง่าย ๆ ควรพิจารณาและไตร่ตรองอย่างรอบคอบ
นักเรียนรู้สึกอย่างไรต่อเรื่องนี้	ขบขันแต่ก็เห็นใจในโชคชะตาของอาตี